

[Helga Pedersen.]

Når ministeren imidlertid understreger sit helhedsindtryk af forsøgene med at sige, at det er uforsvarligt at standse dem, synes jeg ikke det er berettiget at sætte et sådant stempel på et standpunkt, som måtte gå ud på, at forsøgene skulle standses. Den højtærede minister kommer da også ud i en ret hård kritik af Vesttyskland, som ellers er fremhævet som et forstandigt land med hastighedsbegrænsninger. I Vesttyskland har man nemlig valgt ikke at anvende hastighedsbegrænsninger i 1961; man har derimod gjort det såre fornuftige at øge politiets indsats. Dette betegnes i motiverne som et forsøg, og man kan spørge, om den højtærede minister finder denne fremgangsmåde uforsvarlig. Man kan også spørge: hvorfor skulle vi ikke herhjemme følge samme fremgangsmåde og forsøge os med en periode med endnu mere øget politiindsats?

Jeg skal altså ikke skjule, at jeg for mit vedkommende er i tvivl om, hvorvidt det vil være rigtigt at fortsætte disse forsøg. Der er flere i mit parti, der deler min opfattelse — der er også nogle, der støtter den højtærede ministers forslag uden videre. Men så meget kan jeg i hvert fald sige, at skal disse forsøg fortsættes, efter at vi har behandlet sagen i et eventuelt udvalg, må der ske en bedre tilrettelæggelse, som sikrer mere videnskabeligt sikre resultater.

Jeg har i disse bemærkninger slet ikke taget stilling til spørgsmålet om overholdelsen af fartgrænserne. Jeg synes, man må arbejde ud fra den forudsætning, at overholdelsen er nogenlunde effektiv. Naturligvis kan man sige: jamen herregud, det er da kun et lille spørgsmål — hvorfor ikke bare sige ja og lade disse forsøg fortsætte? Jeg synes ikke, denne løsning frister. Jeg synes ikke, der bør indføres begrænsninger i færdselslovens udmærkede hovedregel, hvis det ikke er begrundet, og indtil videre føler jeg mig altså ikke overbevist af det materiale, som endnu foreligger.

I bemærkningerne til lovforslaget findes en udtalelse om, at der fortsat er behov for en øget indsats med henblik på forbedring af færdselssikkerheden. Det er jeg enig i, og jeg mener, at vore bestræbelser på dette område ikke bør ophøre på noget tidspunkt. Derfor læste jeg også med stor interesse

Københavns færdselschefs rapport for året 1961. På side 3-4 i denne rapport meddeles det, at der igen har været en væsentlig stigning i antallet af spirituspåvirkede trafikanter. Vi plejer jo, når vi drøfter disse færdselssikkerhedsspørgsmål, også at drøfte andre sider af sikkerhedsproblemet, og jeg synes, det er interessant at se, at i løbet af de sidste 3 år er antallet af anholdte spirituspåvirkede motorførere i København, bortset fra knallertkørerne, steget fra 719 til 1 022, d.v.s. ikke mindre end 42 pct. Her behøves ingen krampagtige matematiske ligninger for at nå til en vurdering, således som fremgangsmåden ved forsøgene med hastighedsgrænserne har været. Det er simpelt hen tal, der virker som et slag i ansigtet. Det er tal, der tvinger os til at overveje, om vore regler på dette område i færdselsloven er hensigtsmæssige, og for at bruge den højtærede ministers egne ord tror jeg, at jeg kan sige, at det vil være uforsvarligt at lade være, og derfor agter jeg også igen at bringe spørgsmålet om indførelse af en supplerende regel om en fast promille ind i overvejelserne i det udvalg, som jeg antager bliver nedsat.

Jeg tror, vi er nået dertil, at det vil være rimeligt at prøve, hvorledes stemningen er her i salen. Jeg agter ikke at vente længere på resultatet af de ofte omtalte svenske forsøg, som jeg hørte den højtærede minister omtale forleden dag, da min kollega det ærede medlem, hr. Heilesen stillede spørgsmål til ministeren. Jeg tror ikke, der er foretaget noget effektivt for at bringe klarhed på dette område. Derimod er det oplyst for mig, at promillereglen, som man har haft i Sverige i flere år, derovre har haft positiv virkning. Det er også oplyst for mig, at Vesttyskland har en promilleregulering med en grænse på 1,50, og at man nu ønsker at sætte denne grænse ned til 0,80, og at såvel jurister som læger, der har med færdsels-spørgsmål at gøre, støtter et sådant forslag. Det vil altså sige, at Danmark er omgivet af lande, der har promilleregler. Reglen findes ydermere i en række andre europæiske lande og i flere amerikanske stater, og én gang indført har intet land hidtil forladt den.

Jeg skal i øvrigt ikke gå nærmere ind på argumenterne for denne regel — den højtærede minister kender lige så vel som jeg betragtningerne, der kan anføres for og imod denne regel — men som sagt agter jeg at